

ter. Det maa ikke blive saaledes, at Byrderne eller Pligterne kun hvile paa Halvdelen af Menighedens Medlemmer, medens de alle have fælles Rettigheder. Jeg tror derfor, det vil være rigtigt og nødvendigt i det mindste at faa Tiendespørgsmaalet bragt ud af Verden, førend man gennemfører vigtige eller indgribende Reformere paa Folkekirkens Omraade.

Ogsaa angaaende andre Punkter har jeg Betæneligheder. De gælde nærmest den Indflydelse, disse Menighedsraad ville kunne faa i mange Forhold. Jeg har saaledes været bange for, at en vis Retning inden for vor Folkekirke skulde blive skudt til Side og ingen Indflydelse faa. Det er den indre Mission, jeg her nærmest tænker paa. Jeg skal dog her allerførst udtale, at jeg ikke slutter mig til den indre Mission men at jeg ser paa den med stor Velvillie. Jeg har lige fra min Barndom kendt den paa nært Hold, og selv om den kan have mange Skyggesider og meget, jeg ikke kan sympatisere med, ville og maa dog vist alle erkende, at netop denne Retning har skabt et religiøst Liv og Røre her i Danmark saa stort, som vistnok ingen Sinde tidligere. Jeg udtaler neppe for meget, naar jeg siger, at det er denne Retning, som for Tiden er den væsentligste Bærer af det kristelige Liv her i Danmark. Det skulde derfor gøre mig ondt, om vi skulde vedtage Reformere her, hvorved denne Retning blev skudt til Side eller kom til at virke under mere trykkende Kaar end hidtil. Ærede Medlemmer ville altsaa kunne forstaa, at jeg ikke kunde give min Stemme til Forslag, hvorved det blev sandsynligt, at denne Retning ingen Indflydelse vilde faa. Efter det Forslag om Oprettelse af Menighedsraad, som var fremme her i forrige Samling, vilde det i alt væsentligt være blevet Tilfældet; thi efter dette skulde Menighedsraadene sammensættes ved almindeligt Flertalsvalg, og saa vilde sikkert de allerfleste Steder denne Retning blive i Mindretal og altsaa slet ikke kunne blive repræsenteret i Menighedsraadet. Nu er Forholdet dog et andet, idet der her foreslaas en helt anden Valgmaade, nemlig Forholdstalsvalgmaaden, og derfor er jeg den højtyrede Kultusminister meget taknemmelig. Ved denne Valgmaades Indførelse ville Mindretallene faa netop den Ret, de ifølge deres Tal og Styrke kunne gøre Krav paa, saa at de altid ville kunne blive repræsenterede i Menighedsraadet. Derved ere mine Betæneligheder i alt væsentligt fjernede. Det er mit Ønske og Haab, at disse Forslag maa komme til

at foreligge i en saadan Skikkelse, at jeg med Glæde vil kunne give dem min Stemme. Dog vil jeg tilføje, at jeg ønsker, at i det mindste Tiendespørgsmaalet maa være bragt ud af Verden, før disse Forslag komme til at foreligge til Vedtagelse her.

Det kan jo ikke skjules, at en meget stor Del af Landets Præster ser med Mistro paa disse Forslag. Vi have her liggende en Adresse, der er underskrevet af vistnok 855 af vore Præster, og hvori der udtales et Ønske om en Kommissions Nedsættelse for at underkaste Forslaget om Menighedsraad og de andre kirkelige Forslag en grundig Prøvelse. Jeg skal ikke her komme ind paa denne Adresse eller paa, hvad der kan siges med Hensyn til dens Fremkomst eller den Maade, hvorpaa den cirkulerede, men kun bemærke, at en saadan Kommission vistnok ikke vil gavne denne Sag eller bringe større Klarhed over den. Jeg ønsker derfor ikke en saadan Kommission. Der har ogsaa senere været afholdt et meget stort Møde i Odense, nærmest af den indre Mission, og dette Møde har vel nærmest haft Karakteren af et Protestmøde. Det endte med, at der blev vedtaget en Resolution. Jeg skal her ikke komme ind paa en Omtale af denne Resolution og heller ikke komme ind paa en Omtale af de Udtalelser, der faldt paa Odense-Mødet, men jeg ønsker dog at tilføje, at, selv om jeg saa med Velvillie paa indre Mission, billiger jeg dog ikke alle de Udtalelser, der faldt paa dette Møde, og navnlig ikke alle de Udtalelser, der faldt fra en bekendt Præst her fra Kjøbenhavn, hvis Navn jeg for øvrigt ikke behøver at nævne — det er almindelig bekendt, og hans Foredrag findes trykt i „Kristeligt Dagblad“.

Jeg vil nu tillade mig nogle faa Bemærkninger om enkelte Punkter i selve Lovforslaget om Oprettelse af Menighedsraad og da først om § 4. Det er i denne Paragraf, at der bestemmes, hvem der skal have Valgret, og hvem der skal være valgbar til Menighedsraadet, og baade Valgret og Valgbarhed ere udvidede her meget stærkt i Forhold til det oprindelige Forslag. Jeg kunde ogsaa ønske, at Bestemmelserne bleve skærpede noget i Lighed med, hvad der forleden blev nævnt af det ærede Medlem for Vinderup (Svendson). Det vil vist være rigtigt, at kun de faa Valgret og blive valgbare, der bekende sig til den evangelisk-lutherske Lære. Det var for mig det ideale Standpunkt, og jeg tror, det vilde være rigtigt, hvis Lovforslaget blev ændret i den Retning. Aldersgrænsen er her sat